

tænk mig, at Benaadningsretten kunde anvendes i dette Tilfælde ligesaa vel som efter den borgerlige Strafferetspleie. Jeg kan ikke finde, at det er rigtigt i Fredstider og under almindelige Forhold, at en Dødsdom skal kunne fuldbyrdes, uden at det kunde være muligt for Hans Majestæt Kongen at benaade den Vedkommende. Der er ogsaa et andet Spørgsmaal, der staar dette meget nær, endstjondt det ikke bliver afgjort fuldstændig, saaledes som Paragrafen efter Vædringsforslaget kommer til at lyde, nemlig om der ikke i Tilfælde af Dødsdom ved militære Retter burde være en Afgang til Appel. Vi vide jo, at efter den borgerlige Lovgivning er der en dobbelt Appel, hvor det gjælder om Dødsdomme, lige saavel som om Domme for større Forbrydelser, og at Benaadningsretten ogsaa ligger bagved. Naar man saa her skal tænke sig, at en saadan Dødsdom kan sælbes af en Krigsret, uden at der er nogen Appel, og uden at der er nogen Afgang til Benaadning, tror jeg, at det er temmelig stærkt. Naar dette Vædringsforslag bliver vedtaget, kommer Paragrafen til at lyde saaledes, som det forhaabentlig skal være mig tilladt at oplæse: „Livsstraf, som tilkjendes efter de militære Love, fuldbyrdes i Overensstemmelse med de borgerlige Love. Den kan ogsaa fuldbyrdes ved Skydning, naar Omstændighederne ikke tilstede at faae den fuldbyrdet paa den Maade, som de borgerlige Love foreskrive“. Jeg kan ikke se rettere, end at der ved denne Afattelse er taget alt tilbørligt Hensyn til de Tilfælde, hvor det vil være umuligt at fuldbyrde Dommen efter de borgerlige Love. — Jeg er enig med det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Leth) i, at Vand- og Brødstraffen er en streng Straf, som kan virke skadeligt paa Vedkommendes fremtidige Helbred, og jeg har derfor været meget tilhieligg til at følge Mindretallet i dets Vædringsforslag i saa Henseende til § 200. Efter den Form, hvori det imidlertid har opstillet hele sit Vædringsforslag under Nr. 29, kan jeg dog ikke være med til at stemme for det. Naar der havde været forlangt delt Afstemning, kunde jeg maaske have stemt for det 1ste Stykke, men det 2det Stykke bortrydder det, som staar i Paragrafen om, at andre Fængselsstraffe, naar de i kendes arbitrært, skulle have en lignende Nedsættelse i Henshold til de Regler, som bestemmes i Lovens enkelte Paragrafer om Omsætningsforholdet mellem Fængsel paa Vand og Brød og de andre Fængselsarter, som det i selve Paragrafen bestemmes om Fængsel paa Vand og Brød som arbitrær Straf; Fængsel paa Vand og Brød kan derefter idømmes i det Høieste for 10 Dage, og da een Dags Fængsel paa Vand og Brød svarer til 6 Dages Bagtarrest, ville disse 10 Dage svare til 60 Dages Bagtarrest, og det

er netop den Sum af Straffedage, som omhandles i § 32, hvor der kan blive Tale om at udsøndre Vedkommende ved Krigsretsdom fra hans Udveiling. Jeg kunde altsaa, som sagt, være gaaet med til det første Stykke af Vædringsforslaget, men jeg kan paa ingen Maade gaa med til det, som staar under Nr. 29, 2det Stykke, idet det tilstede som arbitrær Straf, naar de nævnte 5 Linier udgaa, baade mørk Arrest paa indskrænket Kost og anden mørk Arrest og Bøiestraf i disse Straffes fulde Varighed. Paa den Maade bliver Straffen, især for mørk Arrests Vedkommende, naar den bliver idømt arbitrært, meget haardere end det, som Paragrafen, saaledes som den staar, tillader vedkommende Jurisdiktionschef at idømme uden Dom. Jeg mener, at der kan siges Meget baade for og imod Fængsel paa Vand og Brød som arbitrær Straf. For det Første vil jeg indrømme, at paa mange Krigsskibe er der jo ikke det fornødne Materiale tilstede til, at der kan nedsættes en Krigsret, og naar Vedkommende saa gjør sig skyldig i en større Forseelse, og der kun kan idømmes ham andre Straffe end Vand- og Brødstraf som arbitrær Straf, bliver det jo et Spørgsmaal, om disse ere nogenlunde tilsvarende til det, som for samme Forbrydelse bestemmes efter den borgerlige Straffelovgivning; men forøvrigt tror jeg dog, at det at paalægge Vand- og Brødstraf ombord i 20 Dage som arbitrær Straf er at gaa temmelig vidt, og jeg vil henstille, ikke alene til Udvalget, men ogsaa til de høitærede Forsvarsministre, om der ikke nok kunde blive en nogenlunde ensartet Bestemmelse for Idømmelsen af arbitrære Straffe baade for Hæren og Søværnet. Jeg vilde ogsaa gjerne henvende et Ord til de høitærede Forsvarsministre, da jeg tror, at et Forslag fra en af dem bedre vilde kunne gaa igjennem uden Modsigelse, end jeg ellers antager det kan. Dette angaar navnlig de unge Mennesker, der ere mellem 10 og 15 Aar, hvilke kunne idømmes Fængsel indtil 60 Dage ved Hæren og indtil 30 Dage paa Krigsskibene. Det forekommer mig, at saadanne Børn mellem 10 og 15 Aar kunne udsættes for at blive aldeles fordarvede baade paa Legeme og Sjæl, naar de skulle sidde i Arrest i indtil 60 Dage. Jeg veed nu nok, at det Samme er bestemt i den borgerlige Straffelov, men da det er saa ganske Faa i den Alder, som blive ansatte ved Hæren eller paa Krigsskibene, antager jeg dog, at der ikke kan være noget Farligt, om der ogsaa for disse unge Menneskers Vedkommende blev sat en noget lavere Straf end den, som er bestemt i den borgerlige Straffelov. — Jeg kommer nu til at henvende et Ord til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup), idet jeg nemlig ikke kan forstaa den Forskjel, han gjør, mellem dem, der blive tildele-